HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(15) (Vervolg.)

De geheime agenten van het syndicaat wisten dat de Engelsche regeering al het mogelijke deed om het recept machtig te worden, en toen men vernam dat Raja Mullah de gast zou zijn van den koning op Windsor Castle, gaf het syndicaat de opdracht Raja Mullah naar Frankrijk over te brengen.

Eerst toen Raja Mullah reeds op het feest was, waren alle voorbereidende maatregelen genomen.

Op den weg van Windsor naar Londen, daar, waar de straatweg langs de Theems loopt, zou men zijn auto overvallen, en Raja Mullah naar de stoombarkas brengen, die aan den wal lag. Men zou hem daarmede naar Gravesend voeren waar hij aan boord zou gebracht worden van de Dauphine, die onder stoom lag en gereed om het anker te lichten met bestemming naar Frankrijk.

Onder het volk dat zich voor den uitgang van het paleis verdrong, om de mooie toiletten te zien, bevond zich een motorrijder, die zich uitgaf voor verslaggever van een Fransch blad, doch die in werkelijkheid niemand anders was dan de man die den auto van Raja Mullah zou volgen en bij de afgesproken plaats een sein moest geven.

De eerste gast, die vertrok, was Raja Mullah. Zijn rijke Oostersche kleedij trok buitengewoon de aandacht van het publiek, dat zich verwonderde over zooveel rijkdom.

De motorrijder had moeite, om den auto, die bijzonder snel liep, te volgen. De plaats van overrompeling was niet meer ver af, want het donkere water van de Theems schemerde al hier en daar tusschen de boomen. Bij een gevaarlijke bocht verminderde de wagen zijn snelheid. De achtervolger gaf drie korte stooten op zijn hoorn, schoten knalden en een oogenblik later stond de auto stil. De mannen die in een hinderlaag lagen, hadden de banden lek geschoten. De chauffeur werd op den grond geworpen en de auto aan beide zijden geopend. Raja Mullah wilde zijn Oostersch zwaard trekken, doch de kleine ruimte van den wagen belemmerde zijn bewegingen en voor hij zich bewust was wat er gebeurde, was hij aan handen en voeten geboeid en werd hij naar de stoombarkas gedragen, die met de gevangene snel naar het midden der rivier voer.

Het stoombootje voer daarop full speed den stroom af naar zee.

Op het zelfde oogenblik dat de „Dauphine" het anker lichtte, keerde de door den chauffeur gerepareerde auto van Raja Mullah te Windsor terug. De chauffeur deed bij het eerste 't beste politie-bureau aangifte van het gebeurde en de politie stelde dadelijk den adjudant van het koninklijk paleis in kennis van de ontvoering. De koning liet Lord Merton onmiddellijk bij zich komen en deelde hem zichtbaar verheugd het gebeurde mede.

„Wie zou hem ontvoerd hebben ?" vroeg de koning.

„Ik denk de een of andere regeering die het recept machtig wil worden, en ik vermoed de Fransche, Sire", antwoordde Lord Merton.

„Juist, zoo dacht ik er ook over, maar ze hadden ons niet beter kunnen helpen. Het terrein is vrij, wij kunnen nu huiszoeking doen in verband met zijn verdwijning en rustig alles nasnuffelen. . . . en de regeering, die ons nog onbekend is, zit met Raja Mullah, die niets vertelt en die op een tuinfeest bij den koning van Engeland zeker niet met het recept en de grondstof om goud te maken zal rondloopen."

„Sire, 't is te mooi om waar te zijn . . . !"

„Of niet !. . . . Lord Merton ! Vooruit. . . . Ik laat alles aan U over. . . . Uw scherpzinnigheid is mij een waarborg voor een goeden afloop. . . . !"

„Dank u, Majesteit, ik hoop U te bewijzen dat Uw compliment op zijn plaats is."

Een uur later reden een tiental auto's in volle vaart naar een der buitens, die vlak onder den rook van Londen lagen. De chauffeur van Raja Mullah diende tot gids. Om ongeveer één uur in den nacht kwam de stoet bij de villa aan. De bedienden verschenen verheugd aan den ingang, in de meening dat hun meester was teruggekeerd. Lord Merton stelde hen echter van het gebeurde op de hoogte en gaf den politiebeambten bevel, het personeel voorloopig naar Scotland Yard te brengen, om te worden gehoord.

De bedienden, die natuurlijk aan het gebeurde absoluut geen schuld hadden, deden niet de minste poging om te weerstreven. Per auto werden ze naar Londen gebracht.

Lord Merton wreef zich de handen, want nu zou hij beslist slagen ; hij had nu vrij spel en er was niemand meer in huis, die hem om den tuin kon leiden. . . . De kasten werden opengebroken, maar er was niets anders in dan kostbaar porcelein. Ze vonden boeken, geschreven in Westersche talen. Enkele boeken waren geschreven met Oostersche karakters op palmbladen, waarvoor de hulp van de grootste geleerden van Engeland moest worden ingeroepen om ze te ontcijferen. Ze snuffelden in vazen van brons, geel koper en goud en vonden niets anders dan een laag stof op den bodem.

In ploegen werkten de Oriëntalisten dag en nacht om de hiëroglyphen te ontcijferen, maar de inhoud ervan stelde hen teleur, het waren boeken over den Islam, het Boeddhisme en Hindoeïsme. Men analyseerde de tapijten, die langs de wanden hingen en naar parfums uit het verre Oosten geurden. Na drie dagen en drie nachten had men het geheele huis, uitgezonderd de kelders, nauwkeurig nagezocht. De mannen waren totaal uitgeput en alvorens met het onderzoek van den kelder te beginnen, werd hun op last van den koning een dag rust gegeven.

Het landhuis van Raja Mullah was met de werkkamer van den koning in directe telefonische verbinding gebracht en langs dezen weg werd elk uur van den dag een rapport aan den vorst uitgebracht.

Lord Merton was er van overtuigd, dat de kelders een goed resultaat zouden opleveren en hij had daarmede al dadelijk willen beginnen, doch de koning had last gegeven dat eerst het bovengrondsche deel der woning onderzocht moest worden.

Tegen dat de rusttijd verstreken was, heerschte er in Engelsche regeeringskringen groote opwinding. Immers, wanneer Engeland in het bezit was van het middel om goud te maken zou het zich alle kleine staten tot zijn bondgenooten kunnen maken door voor hen de financieele ruggegraat te zijn. Engeland zou dan eerst inderdaad de wereldheerscher zijn.

's Nachts twaalf uur verzamelden zich allen die aan het onderzoek deelnamen, in de kamer waar een klein jaar geleden Bonboirie gewacht had alvorens hij in den kelder, waar het goud opgestapeld lag, werd toegelaten.

Voordat men met het onderzoek begon, hield Lord Merton een toespraak tot de aanwezigen. Hij stond tusschen de beide ingenieurs, die het onderzoek leidden, en sprak, een glas schuimende champagne omhoog heffend :

„Mijne Heeren, ongetwijfeld zullen wij nu een vondst doen, die het Vereenigde Koninkrijk, het Britsch-Indische rijk, en de Engelsche koloniën in alle werelddeelen tot een onaantastbare grootheid zal brengen ; daarom, mijne heeren, gebruikt alle energie en scherpzinnigheid, die U door de natuur gegeven zijn, om het kostbaar kleinood op te sporen en het aan de voeten van onzen koning te kunnen leggen.

„Onze namen zullen dan nog gedurende eeuwen en eeuwen door het nageslacht met eerbied worden genoemd !

„Het onderzoek begint, mijne Heeren. God save the king !"

„God save the king !" herhaalden de aanwezigen.

Lord Merton daalde de trap af, gevolgd door de ingenieurs, oriëntalisten, chemici, werklieden, detectives, justitie-autoriteiten en hooge politiebeambten.

Lord Merton trad op de onderste trede van de trap. Toen gebeurde er iets vreeselijks . . . . .

De wachten buiten wierpen van ontzetting hun geweer weg en vluchtten het bosch in. . . .

Het geheele landhuis werd, als scheen het van zijn fondamenten gescheurd te worden, in de hoogte geworpen en leek wel honderd meter hoog in de lucht, gebalanceerd te worden. De grond braakte vuur en schudde als bij een aardbeving. Even zweefde het gebouw op een wolk van gelen rook en een zuil van vuur, toen stortte het met een geraas als van honderden rollende donders neer. . . .

Een minuut later scheen de grond over een geheele strook te scheuren en vuur, rook en modder te braken. Daarna was het stil.

Het groote landhuis was één puinhoop, de wegen waren door omgevallen boomen versperd. Het geleek

MOTORBOOTEN IN HET NEDERLANDSCHE LEGER.

Behalve van auto's, motorrijwielen en echte motorbooten, bedient het leger zich tijdens de mobilisatie ook van geïmproviseerde motorbooten. Dit zijn groot model roeibooten, die van aanhangmotoren worden voorzien en waarvan er een aantal in gebruik zijn voor het verkeer op de binnenwateren. — Onze foto hierboven geeft de booten weer in de vaart.

MOTORBOOTEN IN HET NEDERLANDSCHE LEGER.

De gedemonteerde motoren worden weggebracht. *(foto's „Rembrandt.")*